

Dilexi te: Església que s'agenolla davant el pobre

Romà Casanova, bisbe de Vic

The estimat (Ap 3,9). Amb aquesta citació breu i directa comença l'exhortació apostòlica *Dilexi te* de Lleó XIV que, reprenent el llegat espiritual del papa Francesc, situa l'amor als pobres en el cor mateix de la fe cristiana. Aquest document en l'inici del seu pontificat és una autèntica confessió teològica sobre la identitat de l'Església. Des de les primeres pàgines ja s'aclareix que la cura d'aquells que no tenen poder ni reconeixement «no pertany a l'àmbit de la beneficència, sinó de la Revelació [...], perquè en els pobres el Senyor continua tenint alguna cosa a dir-nos» (5). Aquesta afirmació condensa la intuïció més important del text: no som davant una simple exhortació social, sinó davant una crida a redescobrir que el rostre del Crist humil constitueix la via privilegiada per a comprendre el misteri de Déu i de l'Església.

Som davant una crida a redescobrir que el rostre del Crist humil constitueix la via privilegiada per a comprendre el misteri de Déu i de l'Església.

El document recorre l'Escriptura per mostrar que el clam dels pobres ha estat sempre acollit per Déu. I, de manera culminant, Crist s'identifica amb els darrers, fent-se pobre. La seva vida, des del pessebre fins a la creu, revela una *kénosis* que no és solament moral sinó teològica (cf. 16). Així s'ha mostrat Déu, abaixant-se per tal de fer-se proper i alliberador. Quan l'Església es comprèn a si mateixa a partir d'aquest descens diví, llavors esdevé una «Església pobra i per als pobres» (110), perquè la caritat no és una simple filantropia amable, sinó que és «fe que es fa carn» i s'agenolla davant el sofriment humà (cf. 52).

El Papa denuncia amb lucidesa una civilització que ha convertit l'economia en un fi en si mateixa. Critica un

model mercantilista que mesura el valor de la vida amb la rendibilitat i «tolera amb indiferència que milions de persones morin de fam o visquin en condicions indignes» (11). Enmig d'un món que exalta l'èxit i exclou els febles, el Sant Pare alça la veu: «Encara persisteix una cultura que descarta sense adonar-se'n» (11). El seu crit és clar: no hi ha futur per a la humanitat si el benefici continua estant per damunt de la persona. La pobresa no és un accident ni una culpa; és el fruit d'un sistema que divideix i deixa enrere.

Aquesta exhortació ens convida a una conversió real. Si parlem de Déu en abstracte, sense tocar la ferida humana, parlem d'un Déu que no s'ha encarnat (cf. 99). Com ens diu Lleó XIV: «Encara avui, cal donar.» Sí, encara avui, cal donar almoïna i donar temps, mirada, companyia, perdó, presència. L'Església sap que, «quan s'ajup fins a terra per tenir cura dels pobres, adopta la seva postura més elevada» (79).

